

Moarte în lumină

Ana Blandiana

1

Tu știi
Câte aluviuni
Lasă în mine apa curgătoare a zilei
Și ce eroică beznă îmi trebuie
Să mă curăț de ele
Și cum,
Atunci când ochii mei abia au uitat
Forma străină a corpurilor
Și nici o rază
Nu le mai tulbură adâncă vedere,
Urechile înspăimântate
Încep să distingă
Scurgerea timpului
Din nou înspre zi.
Împins,
Întunericul primește contururi,
Se face impur și se mișcă,
Înălțat din zăpadă
Câinele ascultă ceva,
Paznicul începe să-și închidă
Mantaua.
Ajutor, strig
Sperând
Că ar mai putea cineva
Să-l oprească.
Dacă
Nu s-ar mai face dimineată? -
Întreb sperând
Că mă mai poate ajuta cineva.
Dacă nimic nu s-ar mai clinti?
Dacă nu s-ar mai pune în mișcare
Imensa roată
Care mă trage pe zi?2

Numai de tine atârnă asta, tată,
Numai de tine depinde
Ca-n leagănul cald
În care singur m-ai născut
Să-mi vii alături.
Brațele mele tu mi le-ai făcut
Și-n întuneric te găsesc pe tine,

Și răsuflarea mea,
Din răsuflarea ta înmugurită,
Lângă clavicula-ți subțire
Numai noaptea o simți,
Și doar din beznă ochii tăi mă văd,
Și mi-e atât de bine,
Și ți-e atât de bine.
Iubitul meu, Doamne, tatăl și fratele meu,
Nu prăvăli deasupra mea lumina
Ca să dispari în albul ei prăpăd.
Nu-ți fie teamă de mine!3

Dacă nu s-ar mai face dimineață,
Dacă alunecosul pisc al nopții
Nu mi-ar fugi mereu de sub picioare,
Cine ar îndrăzni să înjosească
Noptoasele mele izbânzi,
Singurătatea fără țarm în care
Te simt din când în când cum vii
Și-apoi te zbați să te desprinzi?
E păcat, Doamne, că te-nchid în mine
Ca-ntr-o capcană, ca să te mângâi?4

Împotriva ta
Cine-ar îndrăzni să-mi vină-n ajutor?
Soarele numai pe tine te-ascultă
Și-odată cu soarele
Cresc în jurul meu
Pădurile de ochi
Mângâioși, umili și uzi.
Ajutor, ajutor,
Numai tu le poți porunci să adoarmă,
Numai tu,
Fratele meu într-o negăsire,
Tu,
Întru căutare mire,
Tu,
Cel ce-ți astupi cu aripa urechile
Să nu mă auzi.5

Nicicând n-am fost mai muritoare
O, spinii tăi îmi intră-n umăr dulci,
Ești prea aproape
Ca să simt durerea
Când capul lin pe pieptul meu îl culci.
Se face noapte peste calendare,
Te leagăn, tată,
În leagănul meu

Și-mi vine să surâd
Când îmi aduc aminte
Că fiul meu cuminte-i Dumnezeu.
Dar noaptea-l crește și mi-l face frate
Și uită că mi-e frate în curând,
Lângă clavicula-i subțire
Gura mea sfântă respirând
O clipă numai indecisă.
Și apoi
Devii din nou părinte.
Ce spaimă dinainte
De-a fi și eu pe lume
Te face să chemi zorii peste noi?
Când m-ai născut
Te-ai bucurat.
Ce nostalgie a puterii tale
De dinainte de-a iubi
Te face
Să răsucești lumina-n amândoi?6

În jurul meu pădurile de ochi,
Locul câinelui desenat pe zăpadă,
Paznicul dormind în soare undeva.
Din ce în ce mai muritoare,
Ce păcat - murmur și nu înțeleg
Dacă păcatul îl plâng
Sau speram doar să vină.
Aștept curată noaptea următoare
Și următoarea moarte în lumină.